

klart fremgaar, at „saa længe“ betyder „12 Aar“, — saa kan det fornuftigvis ikke antages, at Landstinget, i Strid med det i samme Udvalgsbetænkning udtalte om Skønnet, alligevel skulde tilfigte at indføre en Praksis, hvorefter som Regel Indfødsret ikke maatte meddeles nogen, der ikke havde opholdt sig mindst 12 Aar her i Landet. Vel findes der andensteds i nyere betænkning en Antydning af, at i alt Fald lige over for svenske de 12 Aar, som nævnes i en dansk-svensk Overenskomst af 18de August 1888, turde indeholde en god Anvisning med Hensyn til et Mærmaal; og vel er — med Undtagelse af Nr. 4 (som er Normænd) — alle de oven for anførte svenske; men alligevel kan Landstinget ikke fornuftigvis antages at ville opstille saa højt et Mærmaal, i Særdeleshed lige over for svenske, saa meget mindre som den gældende svenske Lov (Forordn. af 27de Februar 1858), der indeholder en Regel, kun opstiller 3 Aar (se Sv. Förfatn. Saml. 1858, Nr. 13 § 2, 3; den norske Lov af 21de April 1888 § 3 a har ligeledes 3 Aar).

Lige overfor Normænd og Svenske at lægge særlig Vægt paa Opholdets Varighed vilde desuden staa i en altfor stærkende Mod-sætning til det altid af Rigsdagen indtagne Standpunkt og især til den Tanke, som vel ikke gennemførtes, men dog fandt megen Genklang paa den grundlovgivende Rigsforsamling, da N. F. S. Grundtvig den 11te Maj 1849 foreslog, at Svenske og Nordmænd skulde — ligesom Islændere og Færingere — „agtes for indfødte, naar de have fast Ophold i Riget“ (jfr. ogsaa Rigsd.-Tid. 1874—75, Till. B., Sp. 99—100). For saa vidt Sproglighed er et af de sikreste Kendemærker paa folkeligt Slægtskab — hvilket ifølge Sagens Natur maa veje stærkt til Fordel for Optagelse iblandt Fædrelandets Borgere —, synes Islændere og Færingere endog at staa de Danske fjernere end Nordmænd og Svenske. Erkendelsen heraf har ogsaa sat sit Mærke i en saa ny Lov som Eftertrykstillægsloven af 24de Maj 1879, ifølge hvis § 1 „Dansk, Norsk og Svensk betragtes som Mundarter af

samme Sprog“ (jfr. Folketingets Udv. Bet. i Rigsd.-Tid. 1889—90, Till. B., Sp. 292—293). Endelig skal bemærkes, at Landstingsudvalgenes Betænkninger ved Indfødsretsforslagene ved stadig at bruge Udtrykket „nordisk Nationalitet“ i Grunden erkender, at Svenske og Nordmænd — saa vel som danske Sønderjyder — staa os Danske nærmere end andre, der ansøge om Indfødsret, og at de følgelig — alt andet lige — lettere bør kunne opnaa denne. Derfor bør der lige overfor Ansøgere af nordisk Nationalitet lægges mindre Vægt paa Opholdets Varighed.

For saa vidt man rigtig har opfattet Landstingets Tankegang, er det heller ikke saa meget Opholdets Varighed som den „økonomiske Tilværelse“, der har været ledende for det til at udstemme de 15 Andragere. Bevæggrunden har for saa vidt væsentlig været den samme som til at udstemme Nr. 61, 66 og 327 (paa det oprindelige Lovforslag), om hvem Betænkningen siger, „at deres økonomiske Tilværelse efter Udvalgets Mening har været for uselvstændig til, at man bør tildele dem Indfødsret.“ Med andre Ord: Man frygter for, at de, ifald de saa Indfødsret, lige med oprindelig indfødte kunne komme til at nyde godt af den ny Fattiglov eller af den ny Lov om Alderdomsunderstøttelse.

Med Hensyn hertil skal det fremhæves, at Folketinget hidtil har stillet sig aldeles upartisk, baade i politisk og økonomisk Henseende. Tinget har kun villet „undersøge Andragerens Værdighed til at faa Indfødsret, derimod ikke Spørgsmaalet om, hvilken Brug han vilde gøre af den opnaaede Indfødsret. Der har saaledes selvfølgelig ikke været taget Hensyn til, hvorvidt den med Indfødsretten følgende Valgret forøgede det ene eller det andet Partis Stemmemaal. Af samme Grund har Udvalget aldrig taget Hensyn til de Anmodninger, der have været rettede til enkelte af dets Medlemmer om at stille Endringsforslag om at udstemme af Lovforslaget dem, som søge Indfødsret for snarest muligt at kunne indskrives i et adeligt Frøentkoster“ (se Rigsd.-